

NÉMETH ANDRÁS

Esélyegyenlőségről motyorászva dióverés idején

*– Se ajtaja, se ablaka,
mégis négyen laknak benne.*

Figyelsz?

Már kopog. Így jelez, és nagyon is számít a szerencsés gazda kezére. Kosár kerül, aztán abba teszik, vár szépen a kamra sötét, legyalult polcán, de csak egy, két hónapig. Eljön a tél a karácsonnyal, mikor ennél majd finomabb falatot ugyanúgy, mint mások. Elosztott bejglire gondol a szád, közös emlékekre, kivárnád csendesedésük, elég örömet kínál a derűs ég őszi szüret közepén. Puha szín, még szárny van a lepkén.

Figyelek.

Már kopog. Itt van. Erős, hasadó héjú, nyakasabb ős ráncaival teleírt kicsi, vén gömbarc. Mire jó hírt hozna felém, gyerekünk, unokánk ültet mihelyettünk fát bizakodva. Hamar potyog arról is, suta tánckar, gally, töredezve, levél követ új termést, sose eszmél rá a gyümölcs, hova hull vele együtt évre sok év túl emberi léten. A kör be se zárul. Mindig a göndör, kései fűre gurul. Neve? Glóbusz. Érte fiam nyúl?

Figyelsz?

Már kopog. Annyit, olyan sietősen, szív, csodakatlan képtelen arra. Nekem gyarapodhat, gyűjtöm a kincsem, kapkodok érte, az ész motiváltságához a félkész ötleteim garasok seregét hozzák, szeretetsokk hajt, a szülő, hiszen az vagyok, álomképe beáraz engem a csószbodegám fala mellett. Kerthorizont, rám szállt vagyonommal. Igen, szaporán jár ujjam, a tíz, lenn, porban. Amit megadott a szikes föld, nem hagyom én ott.

Figyelek.

Már kopog. Éteri raj hupogását váltja fel úgy zaj, vashomofón ütemek füleket nyitnak. Belekezek, pillergyókra csapott kalapáccsal. Békeszelíd szót pótol a fém. Lepucolt burok elfeslő, maszatos folt lesz, biokosztüm. A bél piacok standjára evickél pénzmagokig, amiket valahogy könyvekre cserélhet minden utódom. Ugyan mit is adhatnék ideákban magzataimnak? Az agy fölemel, cserben sohasem hagy. Vagy mégis?

Kiadással nem járó gyűjtőszennvedély

Közlöm, nekem annyi sincs, amiből karitatív önelégültségre, uzsorára valahogyan futná.

Fölkupacoltam az egyelőre közhasználatban lévő legkisebb értékű fémpénzeimet. Még fél zseb

gyomra se csendesedik a lencse nagyságánál jóval szebb mérettel hosszú rézéletre nevelt kincstől. Nyel

tőlük tarhás Ézsau jószívű stoptáblák árnyékában koszló fű foltjaihoz hazatelepedve,

én éhes most másra vagyok. Bankókban, bár étlapvékony mind, több váratlan meglepetés van. Igaz, előre

közlöm, nekem annyi sincs, amiből karitatív önelégültségre, uzsorára valahogyan futná.